

Egy zarándok életét élni

„Ha az ember az ignáci lelkiséget egyetlen szóval akarná jellemezni, a legtalálóbbr az „út” szó lenne. Akkor is, ha Ignác nem használja ezt a szót túlságosan gyakran, de a sorsdöntő helyeken újra meg újra előfordul, átjárja egész életét, hitét, érzésvilágát.”

Willi Lambert: A valóság szeretete, A szentignáci lelkiség alapszavai, 19.old, CORVINUS Kiadó 1999

Ha visszatekintek az életemre és ma szemlélem magamat, akkor mondhatom azt, hogy én is zarándok vagyok, mindazzal, ami egy zarándokúthoz tartozik: utakat keresni, utak iránt érdeklődni mindig újra és újra.

Sokáig kerestem a saját életformámat és 32 évesen döntöttem úgy, hogy belépek a Segítő Nővérek közösségébe. Világossá vált számomra, hogy a hivatásom az, hogy sok ember számára legyek jelen, egy közösségben élve, de nem a kolostorfalak mögött, hanem lehetőleg nyitottam, mint mindenki más, ahogy Madeleine Delbrél mondaná: egy teljesen szokványos életet.

Ezt az életformát a segítőnővérek közösségében találtam meg Bécsben: a lakásokban, melyekben élnek, a civil ruhaviseletben, a munkaterületeken, ahol dolgoznak, abban, ahogy kapcsolataikat megélik, a kérdéseikben stb.

33 év szerzetesi élet után is tovább keresek és zarándoklok, hordozva magammal a kérdéseimet:

- Hogyan élem meg az odaadást, a radikális életet? A lemondást?
- Szegényen élek? Nem élek szegényen, de szeretnék egyszerűen élni mind az életvitelemben, mind, a kapcsolataimban stb.
- Hogyan élem meg a közösségi életet, megtapasztalva a különbözőséget, másságot? Ugyanis más az élettörténetünk, a kultúra, melyből jövünk, a képzettségünk, az értékrendünk, az ideáljaink, vágyaink, kívánságaink, a jó- és árnyoldalaink, az ami meghatározza bennünket az mind különböző...., különbözik az is, hogy mivel tudunk örömet szerezni egymásnak, illetve hogyan éljük meg az életörömet.
- Örülök annak, hogy a rendbe való belépéskor nem mi választjuk ki azokat, akikkel leszünk, hisz akkor is éreznék az élet jó és nehezebb oldalát, ha olyanokkal lennénk, akikkel szeretünk lenni.
- Hogyan élem meg a missziós küldtésemet? Megpróbálom jobban a csendességben azt megélni, látszólag a hétköznapi „kicsi és jelentéktelen” találkozásában, nem csak Istenről szólva bennük, hanem abban is, ahogy az emberekkel találkozok.

Egy bécsi gimnázium tanára voltam 20 éven keresztül, ahol matematikát, fizikát és hittant tanítottam, később, most már kb. 21 éve vagyok az aachen-i egyházmegyében lelki kísérő és lelkigondozó. Már korán tudatosodott bennem, hogy nem szeretnék csak egyházi intézményekben dolgozni, hanem más területeken, intézményekben is, hiszen a küldtésem azokhoz is szól, akik a társadalom peremén élnek, azokhoz, akiket a társadalmunk kizár, azokhoz, akikről elfelejtkeznek.

10 év óta hetente egyszer a börtönben levő foglyokat látogatok meg, beszélgetek velük, kísérem őket a helyzetükben és van ott egy kicsi meditációs csoportom is. Gyakran tartok a börtönben igeliturgiát is. A karizmánkban fontos számomra, hogy megéljem a remény szolgálatába állított életet. Hogyan tudom az embereket, az emberi mérce szerinti, kilátástalan helyzetükben kíséreni, vagy jobban mondva, hordozni velük az ő tehetetlenségüket és kibírni azt, hogy nem számíthatnak segítségre. Ez számomra a börtönben egy nagy kihívás. Kihívásként élem meg azt is, amikor olyan személyeket kísérek, akik válnak, vagy akiken az élet nagyon mély sebeket ejtett. Gyakran nagyon sok könny folyik a személyes beszélgetésekben. Ilyenkor meg kell kérdeznem magamtól, hogy tényleg a remény embere tudok maradni, lenni?

Egy jezsuita atya mondta egyszer: „Úgy bízzál Istenben mintha minden munkád sikere egyedül Istentől függne és nem önmagad tudásától és képességétől. Azonban légy olyan szorgalmas, mintha semmi sem függne Istentől, hanem minden csak önmagadtól.”

Istenre hagyatkozni és önmagamát beleadni. E mondat az, mely szerint próbálom megélni az életem.